

Wij kunnen ons voorstellen, hoe de Rotterdammers te moede zullen geweest zijn, toen hun dit genomen besluit van den Landsheer ter ooren kwam. Maar de geschiedenis weet er ons niets van te verhalen. Geen kroniek heeft er ons de herinnering aan bewaard. Aan het bevel is voldaan, dat weten wij ten minste, de heul is in een overtoom veranderd, en daaruit kunnen wij met zekerheid besluiten dat de vaart op Rotterdam, ten voordeele van die van Schiedam, niet weinig benadeeld zal wezen. Als de schuiten, die van voorbij Delft afkwamen, te Ouwerschie te kiezen hadden, of zij onverlet naar Schiedam wilden doorgaan, of zich in de vaart naar Rotterdam langs den overtoom tegen betaling laten oversleepen, behoeven wij niet te vragen wat de meesten verkozen zullen hebben. De dam te Ouwerschie moest op den duur de schippers en de kooplieden van Rotterdam naar Schiedam verjagen. Dat kon niet uitblijven.

Maar wat de Graaf ter liefde der Delflanders had verordend, kon hij zelf ter liefde der Rotterdammers herroepen, en aan de laatsten stonden dezelfde middelen van overreding ten dienste, waaraan de eersten waarschijnlijk hun welslagen verschuldigd waren. Voor geld was veel te koop in dien tijd. Of het geld ook hier den doorslag gegeven heeft, weten wij niet. Wij kunnen slechts vermoeden, dat het althans een der middelen van overreding zal geweest zijn, die door partijen werden aangewend; de toedracht der zaak blijft in het duister schuilen; alleen de uitkomst is ons bekend. Vijf jaren na het uitvaardigen van 's Graven eerste bevel volgt het tweede, dat het eerste te niet doet. De Graaf, zoo zegt hij thans, had zich door de goede lieden van Delfland laten overreden, dat het den landen van groot nut zou zijn, als men de heul te Ouwerschie dichtdamde; maar bij onderzoek was nu gebleken, dat het den gemeenen